

Klassiska noveller **Nr 1**

S. A. Duse:

**Brefvet. En
historia om
svartsjuka**

Klassiska noveller 1.

S. A. Duse – Brevvet.

En historia om svartsjuka.

Återutgivning av text från 1916

av S. A. Duse

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-506-1

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.

Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

När Flora ska äta frukost ser hon att maken gömmer ett brev. Hon blir halvt galen av svartsjuka och är säker på att han är otrogen – och kräver att få läsa brevet.

Under större delen av de svenska dagstidningarnas historia var noveller och följetonger en viktig del av innehållet.

I den nya serien ”Klassiska noveller” kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshändelser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deckare om mästardetektiven Leo Carrington.

Den här texten publicerades ursprungligen i augusti år 1916 i tidningen ”Worcester Skandinavia” med titeln ”Brevet. En historia om svartsjuka”.

I den här e-boken publicerar vi originalets text ordagrant och helt utan ändringar; alla namn, uttryck och till och med felstavningar har behållits.

S. A. Duse: Brevvet

Den här texten publicerades ursprungligen i augusti år 1916 i tidningen "Worcester Skandinavia" med titeln "Brevvet. En historia om svartsjuka". Författare till texten är S. A. Duse (1873–1933).

I detsamma Flora kommer in genom dörren ser hon mannen hastigt stoppa ett brev i fickan. Det är något skuldmedvetet i hans drag, då han hälsar god morgon på hustrun. De ha endast varit gifta en månad, men hennes misstänksamhet har länge varit väckt.

Flora: God morgon, min vän. Jag trodde du skulle vänta med frukosten tills jag kom, Hilding.

Hilding: Då hade ju äggen blifvit ännu kallare. De ha för resten kokt för länge.

Flora: (låtsas inte höra anmärkningen, slår sig ned vid bordet midt emot mannen). Har det kommit någon post i dag?

Hilding: (håller i kaffet åt sig). Bara morgontidningen (fördjupar sig i studiet af tidningen).

Flora: Inget brev?

Hilding: (ser upp med en förströdd min). Hursa' du?

Flora: (otåligt) Jag frågade, om det kommit något brev!

Hilding: (kort) Nej. (fortsätter läsningen af tidningen).

Flora: (upprörd, men söker betvinga sig). Jaså, det har inte kommit något bref. Inte till dig håller?

Hilding (ser på henne med en min af öfverraskning). Hvad menar du? Jag sa' ju nyss nej.

Flora: Du narras, Hilding!

Hilding: Hvad behagas?

Flora: Från hvem var brevet, som du stoppade i fickan, när jag kom in?

Hilding: Det var en ny fråga. Jag tycker du har blifvit bra frågvis i en hast. Hur kan du påstå att jag narras?

Flora: Du sade nyss, att du inte fått något bref i dag. Och ändå —

Hilding: Jag sade det, fastän jag egentligen inte behöfver svara på sådana barnsliga frågor. Min egen post hoppas jag få sköta själf.

Flora: (utom sig) Hvarför narras du för mig. Hilding? Det är något du måste hålla hemligt. En annan kvinna — redan!

Hilding: Var inte barnslig. min lilla vän. Jag har inte narrats för dig.

Flora: (stridslystet) Jaså, inte det? Nå, än brevet du stoppade i fickan då?

Hilding: O, du glänsande kvinnologik! Behöfver jag nödvändigt ha fått det i dag?

Flora: Det gör det samma. I går eller i dag. Du förstår ändå, att det är det brevet jag hela tiden syftat på.

Hilding: Jag är ine van att gissa gåtor, Flora. Och inte har jag häller blifvit van vid att misstänksamhet och svartsjuka grassera här i huset.

Flora: (snyftande) Jag är inte misstänksam och inte svartsjuk häl-

ler.

Hilding: (hostar menande) Hm! Hm!

Flora: Hvad går det åt dig, Hilding?

Hilding: Jag undrar bara hvad svartsjuka är för något. Jag tänker på det där uppträdandet du ställde till härom dagen, bara för —

Flora: (afbryter) Bara för att du dansade fyra danser i sträck med den där tillgjorda Sara Ems, som faktiskt lägger an på dig.

Hilding: (lugnt) Två danser var det.

Flora: (hetsig) Ja, det var för att jag kom emellan, eljest hade det nog blifvit både fyra och fem. Jag hörde för resten hvilka komplimanger du gaf henne.

Hilding: Vi äro ju barndomsbekanta, Sara och jag. Och hon dansar ovanligt bra.

Flora: Jag har det nöjet att veta det. Och jag vet också att jag dansar ovanligt illa.

Hilding: Det har jag inte sagt.

Flora: (med en knyck på nacken) Nej, det fattades bara det! Men du komplimenterade Sara inte bara för dansen utan också för hennes charmanta figur.

Hilding: Det är inte sannt Hon frågade, hur du egentligen tyckte om henne. Och då svarade jag med dina egna ord, bland annat, att du beundrade hennes vackra figur. Du sade ju det till mig strax förut, eller hur?

Flora: Det var inte meningen att hon skulle få höra det. Nu tror naturligtvis den där egenkära Sara, att jag är afundsjuk, därför att jag är så — så rysligt — mager.

Hilding: Visst inte. Hon är alldeles för förståndig för att inbilla sig sådana dumheter.

Flora: Men, du har inte svarat mig än. Från hvem är det där brevet?

Hilding: Och jag tänker håller inte säga det. Du bör lita på mig och inte misstro mig.

Flora: Brevet är från Sara! Jag är saker på at det är från Sara.

Hilding: (reser sig upp) Du glömmer att äta frukost, min vän. Gröten står ännu orörd. Tänk på att du måste äta mer än du gör, om du skall ha något hopp att bli fetare.

Flora: (ursinnig) Hånar du nu mig också!

Hilding: (går fram till henne, smeksamt) Du är ett stort barn, Flora. Ett stort och nyckfullt barn. Du vet, att jag inte alls tycker att du är mager. Det är ju du själf, som sörjer öfver det. I går sa' du ju att du skulle ge hvad som helst för att —

Flora: (afbryter) Tala inte om det! Du har en ovanlig förmåga att slingra dig ifrån frågan om det där brevet. När allt kommer omkring så är det kanske något långt värre än några dumma utgjutelser från Sara Ems. För sista gången säger jag dig, låt mig se brevet!

Hilding (ser på henne med ett menande leende) Lika oresonlig, lika häftig och misstänksam, som du var som fästmö. Jag trodde det skulle bli bättre med tiden (Tar långsamt fram brevet). Det här brevet är till mig, och du har ingen rätighet att fordra få läsa det. Men du skall få det i alla fall. Jag hade tänkt att du aldrig skulle få en aning om detta. Men, som du vill. Nu måste jag emellertid gå. Adjö.

(Han lägger brevet på bordet och går därpå hastigt ut).

Flora (tar det ifrigt, vecklar upp det och läser med stigande förvåning högt).

“Min herre! På eder förfrågan, huruvida det är möjligt att använda min underkur på en annan person, utan att denna vet af det, kan

jag meddela att det flera gånger händt. Preparatet, som är lösligt och smaklöst kan blandas i mat, i mjölk o. d. Resultatet är häpnadsväckande. Redan efter några veckor erhålles fylligare hals och barm, efter ett par månader är äfven den magraste person —”

(Här slutar hon läsningen och sjunker snyftande ned mot bordet).

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carring. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carring skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksam målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

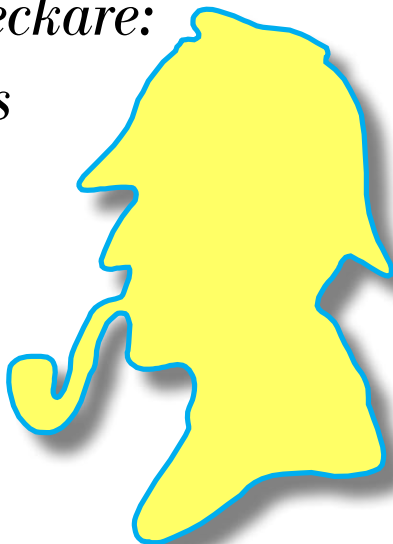

Samuel August Duse.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carrington*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se